

CHLOE GONG

DESTINELE
NOASTRE
ZBUCIUMATE

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

CORINTEENS

Unu

IANUARIE 1927

ANUL NOU FUSESE SĂRBĂTORIT ÎN SHANGHAI CU atât de mult fast, încât, o săptămână mai târziu, în oraș încă plutea atmosfera de sărbătoare. Se citea în ținuta oamenilor – în pasul acela ușor săltat și în strălucirea din ochii lor atunci când se aplecau peste scaunele Teatrului Mare ca să le șoptească însoțitorilor. Plutea în notele jazzului zgomotos care se auzea din cabaretul de peste stradă, în adierea răcoroasă a evantaielor cu mânere de bambus care se mișcau într-un vârtej de culori, în mirosul de prăjeli ce se strecura în sala de cinematograf în ciuda regulilor stricte de la Primul Ecran. Însemnarea primei zile din calendarul gregorian drept pretext de sărbătoare era o chestiune occidentală, însă Occidentul își înfipsea demult rădăcinile în acest oraș.

Nebunia din Shanghai se sfârșise. Străzile se cufundaseră din nou în decadența lor zgomotoasă și în nopțile nesfârșite – cum era și aceasta, în care cinefilii puteau să urmărească un film și apoi să hoinărească în lungul râului Huangpu până la răsărit. Până la urmă, în ape nu se mai ascundea niciun monstru. Se împlîneau patru luni de când monstrul din Shanghai murise, fiind împușcat și lăsat să putrezească pe un debarcader din Batardou. Acum,

singurul lucru în privința căruia trebuiau să își facă griji cetățenii erau gangsterii... și numărul din ce în ce mai mare de cadavre ciuruite de gloanțe care-și făceau apariția pe străzi.

Juliette Cai și-a aruncat privirea peste balustradă, mijindu-și ochii spre parterul de la Primul Ecran. Din punctul în care se afla, vedea aproape tot ce se petrecea jos, putând să aleagă și să își fixeze atenția asupra oricărui detaliu minuscul din vârtoarea care fierbea sub lumina aurie a lustrelor. Din păcate, i-ar fi fost mult mai util să se afle ea însăși jos, unde ar fi putut să interacționeze cu negustorul pentru care fusese trimisă acolo în loc să se holbeze la el de sus. Locurile pe care le aveau în această seară fuseseră tot ce putuse Juliette să obțină mai bun, având în vedere că primise misiunea pe ultima sută de metri și nu avusese cum să se descurce mai bine de atât în miezul acelei lumi mondene.

— Ai de gând să stai cu mutra asta toată noaptea?

Juliette s-a răsucit, făcând ochii mici la verișoara ei. Kathleen Lang o urma îndeaproape, cu buzele contorsionate într-o grimasă, în timp ce în jurul lor mișunau oameni care-și căutau locurile înainte să înceapă filmul.

— Da, a mormăit Juliette. Sunt atât de multe lucruri mai bune pe care aș fi putut să le fac acum!

Kathleen și-a dat ochii peste cap, apoi i-a făcut semn în față, spre locurile pe care le aveau trecute pe bilete. Cioturile pe care le ținea în mână fuseseră rupte prost, pentru că băiatului în uniformă de la bilete îi fusese împinsă șapca peste ochi atunci când mulțimea năvălise în hol. Abia dacă avusese vreme să-și vină în fire, că și mai multe bilete îi fuseseră vârâte în față, străinii și chinezii bogați deopotrivă strâmbând din nas pentru că se mișca prea încet. În astfel de locuri, lumea se aștepta la servicii mai bune. Biletele erau extrem de scumpe, pentru că se dorea ca Teatrul Mare să ofere o adevărată *experiență*, cu tavanele lui boltite și balustradele din fier

forjat, cu marmura sa italiană și cadrele ușilor smălțuite cu litere delicate – doar în engleză, fără urmă de chineză.

— Ce ar putea fi mai important decât asta? a întrebat-o ironic Kathleen.

Și-au ocupat locurile: primul rând de la cel de-al doilea etaj, care oferea o panoramă perfectă atât a ecranului, cât și a oamenilor de jos.

— Să te holbezi bosumflată la peretele din dormitorul tău, așa cum ai făcut-o în ultimele luni?

Juliette s-a încruntat.

— Nu am făcut doar asta.

— Ah, mă scuzi! Cum am putut să uit de țipatul la politicieni?

Cu un pufnet, Juliette s-a rezemat de speteaza scaunului. Și-a încrucișat strâns brațele la piept, iar mărgelele din lungul mânecilor au clinchetit, lovindu-se de cele care-i atârnavă pe piept. Oricât de strident ar fi fost sunetul, nu contribuia decât cu o fracțiune la balamucul general din teatru.

— *Băba* îmi face deja zile fripte pentru că l-am deranjat pe naționalistul ăla, a mormăit Juliette.

Începuse să treacă în revistă mulțimea de jos, atribuind mental nume fețelor și ținând evidența celor care ar fi putut să bage de seamă că era acolo.

— Nu mă mai freca și tu!

Kathleen a țâțâit din buze, rezemându-și cotul de brațul fotoliului dintre ele.

— Sunt doar îngrijorată, *biăomèi*¹.

— De ce îngrijorată? Eu mereu țin la lume.

— Lordul Cai nu îți face morală prea des. Cred că asta ar putea să indice faptul că...

---

¹ „Verișoară”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Juliette s-a aplecat brusc în față. Instinctual, din piept i s-a ridicat un oftat, însă a refuzat să-l lase să-i scape pe gură și, în schimb, sunetul i-a rămas prins în gât — o senzație rece ca gheața, lipită de rădăcina limbii. Kathleen a intrat și ea imediat în alertă, încercând să identifice la etajul de jos orice va fi fost de-i scursese lui Juliette tot sângele din obraji.

— Ce? a întrebat-o speriată Kathleen pe verișoara ei. Ce este? Să chem întăriri?

— Nu, a șoptit Juliette, înghițind un nod.

Teatrul s-a cufundat în semiîntuneric. Înțelegând semnalul, băieții cu biletele au început să patruleze pe culoare, obligând astfel lumea să se așeze pentru film.

— Doar mi-a venit să sughiț.

Verișoara ei, încruntată încă, își continua cercetarea.

— *Ce e?* a repetat Kathleen.

Juliette doar i-a arătat cu mâna. A privit-o pe Kathleen cum își îndreaptă ochii spre locul pe care îl indica ea și apoi cum se dumirește încetîșor, acum fiind amândouă cu privirea ațintită asupra unei siluete care își croia drum prin mulțime.

— Se pare că nu am fost singurele trimise aici cu o misiune.

Pentru că, la parter, arătând de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume, Roma Montagov s-a oprit zâmbind în fața negustorului după care umblau ele și i-a întins mâna în chip de salut.

Nu îl mai văzuse pe Roma din octombrie, de când primele proteste din Nanshi zguduiseră orașul, marcând un precedent pentru cele care aveau să urmeze odată cu sosirea iernii în Shanghai. Nu îl văzuse în persoană, dar îi simțise peste tot prezența: în cadavrele împrăștiate prin tot orașul, cu flori albe de crin încleștate în mâini țepene; în dispariția partenerilor de afaceri, care se făceau nevăzuți fără niciun mesaj sau vreo explicație; în amprenta lăsată de vendetă. De când se auzise în oraș despre confruntarea dintre

Roma Montagov și Tyler Cai, conflictul sângeros atinsese din nou cele mai atroce culmi. Niciuna dintre bande nu mai trebuia să își facă griji din cauza nebuniei care le secerase membrii. În schimb, gândurile lor roiau în jurul răzbnării și al onoarei și, chiar dacă fiecare gură povestea altfel ce se petrecuse în acea zi între cercul interior al Bandei Stacojii și cel al Florilor Albe, singurele lucruri certe care se puteau desprinde erau acestea: într-un mic spital de la marginea Shanghaiului, Roma Montagov trăsese în Tyler Cai și, pentru a-și proteja vărul, Juliette Cai îl ucisese pe Marshall Seo cu sânge rece.

Acum, ambele tabere erau însetate de răzbnare. Acum, Florile Albe le suflau în ceafă Stacojiilor cu puteri reinnoite, iar Banda Stacojie lupta cu aceeași forță. Erau nevoiți să o facă. Oricât de îndeaproape ar fi lucrat Stacojii cu naționaliștii, orice persoană din oraș putea să simtă că ceva se schimbă, să vadă mulțimile crescând din ce în ce mai mult de fiecare dată când comuniștii încercau să facă o grevă. Peisajul politic avea să se schimbe curând, urmând să înghită tradiția acelei conduceri nelegiuite, iar cele două bande care conduceau în prezent cu o mână de fier orașul aveau de ales între a fi violenți acum și a-și asigura supremația, și a regreta mai târziu dacă o putere mai mare urma să-și vâre coada în clipa din care nu aveau să-și mai poată recupera teritoriul.

— Juliette, a spus Kathleen delicat.

Verișoara ei își muta privirea de la ea la Roma.

— Ce s-a petrecut între voi doi?

Juliette nu știa ce răspuns să îi ofere, așa cum nu știa niciodată ce să răspundă atunci când îi era adresată această întrebare. Kathleen merita o explicație, să știe de ce tot orașul credea că Juliette îl ucisese pe Marshall Seo cu sânge rece, când fusese atât de prietenoasă cu el mai înainte, de ce Roma Montagov risipea flori albe pretutindeni, batjocorind astfel victimele vendetei, când pe

vremuri fusese atât de blând cu Juliette. Însă o persoană căreia i se dezvăluia secretul însemna o persoană în plus târâtă în mizerie. Devenea o țintă pentru atenția lui Tyler – și pentru pistolul lui.

Era mai bine să nu discute cu nimeni despre adevăr. Era mai bine să joace un rol și să se prefacă, să se tot prefacă până când poate, *poate* avea să se ivească o ocazie de a salva orașul din starea de fracturare în care se găsea.

— Începe filmul! a zis Juliette în loc de răspuns.

— *Juliette!* a insistat Kathleen.

Juliette a strâns din dinți. Se întreba dacă tonul ei mai păcălea pe cineva. În New York mințise cu mare ușurință, fiindu-i extrem de ușor să joace rolul unei persoane complet diferite. Ultimele luni o măcinaseră, până când ajunsese să nu mai rămână nimic din ea, în afara... ei înseși.

— Nu face nimic. Uite, ia loc.

Într-adevăr, Roma părea să se îndepărteze de negustor după un simplu salut și să ia loc pe un scaun din capăt, la două rânduri în spatele acestuia. Întâmplarea nu avea de ce să aibă o prea mare însemnătate. Nu avea de ce să se înfrunte. Juliette putea să îl supravegheze în tăcere de la locul ei și să se asigure că avea să fie prima care să vorbească cu comerciantul la pauză. Era surprinzător că fusese trimisă după un negustor. Banda Stacojie arareori umbla după clienți noi; Banda Stacojie aștepta să vină mușteriii la *ei*. Însă comerciantul acela nu se ocupa cu droguri, așa cum o făceau ceilalți. El acostase în Shanghai cu o săptămână în urmă, aducând cu el tehnologie britanică – cerurile știau de ce tip; părinții ei nu îi făcuseră un rezumat concret, ea știind doar că era vorba despre un soi de arme și că Banda Stacojie voia să le cumpere.

Dacă și Florile Albe încercau să pună mâna pe același lucru, atunci era cu siguranță vorba despre ceva important. Juliette și-a

făcut o notă mentală ca să nu uite să întrebe despre asta de îndată ce avea să ajungă acasă.

Luminile s-au stins. Kathleen a aruncat o privire peste umăr, încleștându-și degetele în mânecile largi ale hainei.

— Relaxează-te! i-a șoptit Juliette. Suntem pe cale să urmărim un film care a ajuns aici direct după premiera din Manhattan. Divertisment de calitate.

A început filmul. Primul Ecran era cea mai spațioasă sală din Teatrul Mare, iar sunetele orchestrale răsunau din toate părțile. Fiecare dintre scaune era dotat cu propriul sistem de traducere prin care se citea textul odată ce apărea pe ecran, însoțind astfel filmul mut. Cuplul de la stânga lui Juliette purta căștile și își șopteau unul altuia entuziasmați, în timp ce ascultau replicile în chineză. Juliette nu avea nevoie de căștile ei, nu doar pentru că putea să citească în engleză, ci mai ales pentru că nu urmărea cu adevărat filmul. Privirea ei, oricât de tare s-ar fi împotrivit, tot aluneca jos.

Nu fi proastă! s-a admonestat. Se aruncase singură în acea situație, cu capul înainte. Nu avea de gând să aibă regrete. Făcuse ceea ce trebuia să facă.

Cu toate acestea, nu se putea abține să nu privească.

Trecuseră doar trei luni, însă Roma se schimbase. Știa asta deja, desigur, din rapoartele pe care le primea despre gangsteri morți, alături de care apăreau caractere coreene desenate în sânge. O citise în mormanele de cadavre care se înălțau din ce în ce mai aproape de granițele teritoriului Stacojiu, de parcă Florile Albe ar fi încercat să testeze până unde puteau să se întindă. Nu credea că Roma căutase Stacojii cu gândul de a-i ucide pentru a se răzbu-
na – nu era în firea lui să meargă *atât* de departe –, dar, de fiecare dată când izbucnea un conflict, mesajul lăsat în urmă era clar: *Tu ești de vină pentru asta, Juliette!*

Juliette era cea care dusesese datoria de sânge pe noi culmi, cea care trăsese cu pistolul în Marshall Seo și îi spusese lui Roma în față că tot ceea ce se petrecuse între ei nu fusese decât o minciună. În clipa de față, tot sângele pe care îl vărsa Roma era parte din răzbunarea lui.

Și acum se potrivea și fizic rolului pe care și-l asumase. La un moment dat renunțase la costumele lui negre în favoarea unora în culori mai deschise: sacou crem și cravată aurie, plus butoni care reflectau lumina de fiecare dată când ecranul fulgera în alb. Postura era una țeapănă, nu își mai apleca umerii ca să pară degajat, nu își mai întindea picioarele lungi ca să se afunde în scaun, evitând astfel să fie văzut de privirile care se roteau prin sală.

Roma Montagov nu mai era moștenitorul care uneltea în întuneric. Părea să se fi săturat ca orașul să îl vadă drept cel care tăia beregate la adăpostul nopții, cel cu o inimă de cărbune și haine care reflectau asta.

Arăta ca o Floare Albă. Arăta ca tatăl lui.

Juliette a surprins cu coada ochiului o mișcare fulgurantă. A clipit și și-a smuls privirea de la Roma, îndreptându-și-o spre locurile de vizavi. O clipă, și-a zis că se înșelase doar, că poate îi alunecase în ochi o șuviță de păr desprinsă din bucla de pe frunte. Apoi ecranul s-a luminat, arătând un tren care deraia scârțâind în Vestul Sălbatic, și Juliette a văzut silueta din public ridicându-se.

Chipul bărbatului era cufundat în întuneric, însă arma din mâna lui strălucea în lumină.

Și era îndreptată asupra negustorului de pe primul rând, cel cu care trebuia să discute Juliette.

— În *niciun* caz! a murmurat ea furioasă, și s-a întins după pistolul pe care îl avea prins la coapsă.

Ecranul s-a cufundat în întuneric, dar Juliette a țintit oricum. În secunda de dinainte ca bărbatul să poată acționa, a apăsat prima pe trăgaci, scoțând un pocnet puternic.

Pistolul i s-a declanșat. Juliette s-a lipit înapoi de speteaza scaunului, încleștându-și maxilarul, în vreme ce bărbatul de jos scăpa arma, rănit în umăr. Împușcătura ei abia dacă fusese observată, pentru că și în film erau împușcături, care înecau țipetele bărbatului și acopereau fumul ce se ridica din arma ei. Deși în film nu se vorbea, muzica orchestrală din fundal era furtunoasă, iar spectatorii luaseră cu toții împușcăturile drept parte din peliculă.

Cu excepția lui Roma, care s-a răsucit imediat și și-a ridicat privirea, căutând sursa împușcăturii.

A găsit-o.

Juliette și Roma s-au privit în ochi, iar clipa în care s-au citit unul pe celălalt a fost atât de puternică, încât Juliette a simțit o împunsătură fizică în coloană, de parcă trupul i s-ar fi îndreptat în sfârșit în poziția corectă, după luni întregi de contorsionări. Înmărmurise, cu respirația tăiată, cu pupilele dilatate.

Până în clipa în care Roma și-a strecurat mâna în sacou și și-a scos pistolul, iar Juliette nu a mai avut de ales și a trebuit să se smulgă din stupoare. În loc să îl înfrunte pe cel care fusese la un pas de a deveni asasin, Roma a ales să tragă în ea.

Trei gloanțe i-au șuiertat pe la ureche. Icnind, Juliette s-a aruncat pe jos, genunchii izbindu-i-se dureros de podea. Cuplul din stânga ei a început să țipe.

Spectatorii începeau să își dea seama că împușcăturile nu făceau parte din fundalul sonor.

— Bun! a mormăit Juliette. Încă e supărat pe mine.

— Ce a fost asta? a întrebat Kathleen autoritar.

Verișoara ei se lăsase și ea rapid la pământ, folosindu-se de balustrada de la al doilea etaj pentru a se adăposti.

— Ai tras în mulțime? a întrebat-o ea. Ți-ai tras în mulțime? Ai tras în mulțime? Așa era Roma Montagov care a ripostat?

Juliette s-a crispat.

— Da.

La etajul de dedesubt părea să se fi stârnit rumoare. Și spectatori de sus începuseră cu siguranță să se neliniștească. Se ridicau de pe scaune și se grăbeau spre ieșire, dar cele două uși de pe o parte și de pe cealaltă a teatrului – marcate cu PAR ȘI IMPAR, pentru a stabili aranjamentul scaunelor – erau înguste, și singurul lucru pe care reușeau să îl obțină era o busculadă.

Kathleen a scos un sunet indescifrabil.

— *Nu face nimic, își ocupă doar locul.*

— Ah, nu-ți bate joc de mine! a șuiert Juliette.

Situația nu era una ideală. Însă avea de gând să o îndrepte.

Juliette s-a ridicat greoi.

— Cineva voia să îl împuște pe comerciant.

Juliette și-a aruncat rapid privirea peste balustradă. Roma nu se mai vedea. L-a zărit însă pe negustor strângându-și sacoul în jurul trupului, îndesându-și pe cap pălăria de paie și încercând să urmeze mulțimea afară din sală.

— Du-te și vezi despre cine e vorba! a găfăit Kathleen. Tatăl tău îți va reteza capul dacă negustorul este ucis.

— Știu că tu o zici în glumă, a mormăit Juliette, dar s-ar putea să ai dreptate. I-a îndesat verișoarei ei pistolul în mână și s-a pus în mișcare, aruncându-i peste umăr: Vorbește tu cu negustorul în locul meu! Mersi!

Busculada din dreptul ușii se subțiasese suficient, încât Juliette să se poată strecura prin mulțime și să poată ieși în anticamera principală de la al doilea etaj al Primului Ecran. Doamne îmbrăcate în

qipao¹ din mătase erau adunate ciorchine într-un colț și sporovăiau isteric despre ceea ce se petrecea. Juliette le-a ignorat și a dat din coate ca să ajungă la scară pentru a putea coborî la parter, acolo unde avea să iasă negustorul.

S-a oprit din drum însă. Scara principală era mult prea aglomerată. Privirea i-a alunecat într-o parte, spre scara de serviciu, și a tras de ușa fără să se gândească prea mult, dând năvală pe ea. Juliette cunoștea acest teatru; era pe teritoriul Stacojiu, iar ea își petrecuse o parte din copilărie rătăcind prin această clădire, trăgând cu ochiul prin sălile unde aveau loc proiecții atunci când Doica nu era atentă. În vreme ce scara principală era o structură grandioasă, cu trepte lustruite și balustrade arcuite din lemn, scara de serviciu era făcută din ciment și nu primea lumină naturală, servindu-se doar de un mic bec atârnat în dreptul palierului de la mijloc.

Tocurile de la pantofi îi tăcăneau zgomotos. Juliette s-a întors să ia colțul de la palier și s-a oprit în loc.

Acolo, lângă ușa de la intrarea în holul principal, o aștepta Roma, cu pistolul ridicat.

Juliette și-a zis că ajunsese să fie previzibilă.

— Erai la doi pași de comerciant, a zis ea.

Era surprinsă că nu îi tremură vocea. *Tā mā de!*² Avea un pumnal prins de picior, însă până s-ar fi aplecat să și-l scoată, i-ar fi lăsat lui Roma suficient timp ca să tragă.

— L-ai abandonat doar ca să vii după mine? Mă simt flatată. . .

Juliette s-a tras într-o parte cu un șuierat. Obrazul îi emana căldură, umflându-se din cauza gloanțelor care îi trecuseră îngrozitor de aproape de cap. Până să apuce Roma să se gândească să țintească din nou, Juliette și-a trecut rapid în revistă opțiunile și apoi s-a avântat pe ușa din spatele ei, dând năvală în depozit.

¹ Rochie chinezească realizată din materiale fine (n. tr.).

² Aproximativ: „Al naibii!”, în lb. chineză, în orig. (n. red.)

Nu încerca să scape. Era o fundătură, o cameră mică plină cu scaune stivuite și pânze de păianjen. Avea nevoie doar de...

Pe la ureche i-a șuierat încă un glonț.

— Ai să arunci tot locul ăsta în aer! s-a răstit Juliette, răsucindu-se brusc.

Ajunsese în capătul depozitului, cu spatele lipit de țevile groase care acopereau pereții.

— Prin unele dintre aceste țevi trece gaz... Dacă dai o gaură într-una dintre ele va exploda tot teatrul.

Roma nu părea impresionat. Nici nu părea să o audă. Avea ochii mici, cu o expresie strâmbă pe față. I se părea străin – cu adevărat înstrăinat, ca un băiat care își pusese un costum, fără să se aștepte cât de bine avea să îl prindă. Chiar și sub acele lumini pale, aurul hainelor lui lucea la fel de strălucitor ca panourile cu reclame din fața teatrului.

Juliette ar fi vrut să urle, pentru că vedea în ce fusese preschimbat. Abia mai putea să respire și ar fi mințit dacă ar fi pus totul pe seama efortului fizic pe care îl făcuse.

— Ai auzit ce-am spus? Juliette a măsurat distanța dintre ei, adăugând: Lasă pistolul...

— Tu *te auzi* vorbind? a întrerupt-o Roma.

Din trei pași era suficient de aproape ca să-și ațintească pistolul fix în fața ei. Juliette putea să simtă fierbințeala țevii, oțelul încins, la doar câțiva centimetri de piele.

— L-ai omorât pe Marshall. L-ai omorât și au trecut luni de zile, iar eu nu am auzit nicio explicație din partea ta...

— Nu există nicio explicație.

Roma o credea un monstru. Credea că îl urâse în tot acel timp, atât de profund, încât era în stare să distrugă tot ceea ce el iubea, iar Juliette *voia* ca el să creadă toate acestea pentru a-i salva viața.

Refuza pur și simplu să îl tragă la fund odată cu ea, doar pentru că *ea* însași era slabă.

— L-am omorât pentru că trebuia să moară, a spus Juliette.

Și-a înfipt mâna în brațul lui Roma și pistolul a căzut zăngănind la picioarele lor.

— Așa cum am să te omor și pe tine. Așa cum nu am să mă opresc până când nu ai să mă omori tu. . .

Roma a izbit-o cu spatele de țevi.

Impactul a fost atât de brutal, încât Juliette a simțit gustul propriului sânge în gură. Își sfâșiasse buza cu dinții ei ascuțiți. Și-a înăbușit un suspin și apoi încă unul, pentru că mâna lui Roma i se încolăcise în jurul gâtului, iar privirea lui era una ucigătoare.

Lui Juliette nu îi era sub nicio formă teamă. Era mai degrabă plină de resentimente — nu față de Roma, ci față de ea însași. Pentru că voia să se aplece spre el, chiar dacă Roma încerca să o ucidă. Pentru că ea, de bunăvoie, provocase acea ruptură între ei, pentru că ei doi se născuseră în două familii care se războiau și pentru că ar fi preferat să moară ucisă de Roma decât să fie ea cea care i-ar provoca lui moartea.

„Nimeni nu va mai muri încercând să mă protejeze.” Roma aruncase în aer o casă plină cu oameni pentru a o menține pe Juliette în siguranță. Tyler și Stacojiii lui ar fi provocat un adevărat carnagiu pretextând că o apără pe ea, chiar dacă și ei o voiau moartă. Era tot o apă și-un pământ. Orașul ăsta, divizat de nume, culori și ranchiună, care, cumva, sângera în aceeași nuanță a zbuçiumului.

— Haide! i-a zis Juliette lui Roma cu greu.

Nu vorbea serios. Îl cunoștea pe Roma Montagov. El credea că o vrea moartă, însă adevărul era că Roma nu rata niciodată — și, cu toate acestea, ratase: toate acele gloanțe înfipte în pereți și nu în craniul lui Juliette. Adevărul era că mâinile lui erau încolăcite în jurul gâtului ei, dar Juliette încă putea să respire, putea încă să

tragă aer în piept, în ciuda urii și a putreziciunii pe care degetele lui încercau să i le impregneze în piele.

În cele din urmă, Juliette s-a întins după pumnal. În clipa în care Roma se trăgea spre ea, poate cu gândul de a o ucide, degetele i s-au încleștat pe teaca prinsă sub rochie. A eliberat pumnalul și a lovit orbește. Roma a șuierat și i-a dat drumul. Era doar o zgârietură, dar el și-a lipit mâna de inimă, iar Juliette a profitat ca să îi lipească lama cuțitului de gât.

— Ești pe teritoriu Stacojiu.

Cuvintele ei erau lipsite de orice emoție, dar avea nevoie de toată puterea voinței pentru a le menține așa.

— Uiți cine ești.

Roma a înmărmurit. A privit-o în ochi, fără să trădeze nimic, pentru o clipă atât de lungă, încât Juliette a ajuns să creadă că se va da bătut.

Însă Roma s-a aplecat spre pumnal, până când lama a ajuns să i se lipească de piele, gata să sfâșie.

— Fă-o, atunci! a șuierat el.

Suna furios... Suna *îndurerat*.

— Omoară-mă!

Juliette a rămas neclintită. Ezitase probabil și ea, o fracțiune de secundă, pentru că expresia de pe chipul lui Roma s-a preschimbat într-un rânj.

— Ce te oprește? a ironizat-o.

Juliette simțea încă gustul sângelui pe limbă. Ca în transă, a răsucit cuțitul pe partea boantă și l-a izbit pe Roma cu mânerul în tâmplă. Roma a cliplit și s-a prăvălit ca un pietroi, însă Juliette a aruncat arma cât colo și a sărit să-i amortizeze căderea. În secunda în care l-a cuprins în brațe, a dat drumul unui oftat de ușurare, prinzându-l pe Roma chiar înainte ca fruntea să i se izbească de podeaua dură.

Juliette a oftat. În brațele ei îl simțea extrem de solid, mai real ca niciodată. Siguranța lui era un concept abstract atunci când se afla departe de ea, departe de amenințarea Bandei Stacojii. Acolo însă, cu pulsul zguduindu-i pieptul, reverberându-i prin el, Roma era doar un băiat, o inimă însângărată, care bătea și care ar fi putut să fie smulsă cu atâta ușurință, oricând, de orice pumnal suficient de ascuțit!

— „Ce te oprește?” l-a imitat Juliette cu amărăciune. Cu blândețe, l-a lăsat la podea, îndepărtându-i părul răvășit de pe frunte, și a adăugat: Faptul că, deși mă urăști, Roma Montagov, eu încă te iubesc.